

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił M. W. (1) prawa do wcześniejszej emerytury. Organ rentowy podniósł, iż wnioskodawca nie osiągnął wymaganego wieku emerytalnego oraz nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie 8 lat, 11 miesięcy i 14 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udokumentowany ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 25 lat, 1 miesiąca i 25 dni, w tym 24 lata, 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 28 dni okresów nieskładkowych.

/decyzja - k. 25 plik I akt ZUS/

W dniu 24 lipca 2015 roku M. W. (2) złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury od dnia 7 lipca 2015 roku. W uzasadnieniu odwołujący w pierwszej kolejności wskazał, iż w dniu 7 lipca 2015 roku osiągnął wiek emerytalny – 60 lat. Ponadto podniósł, iż w okresie od dnia 25 września 1973 roku do dnia 31 marca 1989 roku pracował w warunkach szczególnych w Zakładach (...) imienia N. B. (...) w Ł. jako robotnik transportowy (transportu wewnętrznego) na wydziale wykańczalnio-farbiarskim oraz robotnik pralni tj. pracz. M. W. (2) wskazał, iż w okresie od dnia 25 września 1973 roku do dnia 17 lutego 1975 roku pracował jako robotnik transportu wewnętrznego, następnie w okresie od dnia 17 lutego 1975 roku do dnia 17 grudnia 1975 roku odbywał służbę wojskową, do pracy stawił się w dniu 5 stycznia 1976 roku i podjął pracę na tym samym stanowisku tj. robotnika transportu wewnętrznego, a następnie wykonywał pracę na stanowisku pracza. Odwołujący argumentował, iż tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w wydziale farbiarni, wykonując prace przy produkcji i wykańczaniu produkowanych tam wyrobów włókienniczych, na stanowisku pracy, na którym bądź to wykonywał czynności robotnika transportowego, bądź pracza. Wnioskodawca wskazał, iż w tym okresie nie wykonywał jakiegokolwiek innych prac, niezwiązanych z procesem produkcji i wykańczaniem wyrobów włókienniczych. Praca pracza, jak i robotnika transportowego została przez właściwego ministra zaliczona do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, a ponadto obie te prace związane są produkcją i wykańczaniem wyrobów włókienniczych. Odwołujący podniósł, iż w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w Wykazie A w dziale VII, dotyczącym prac „w przemyśle lekkim”, pod pozycją 4 wskazano, iż pracami w szczególnych warunkach są „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”. Ponadto wskazał, iż określenia stanowiska pracy, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych dokonał Minister Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w Zarządzeniu Nr 19 z dnia 6 sierpnia 1983 roku. W załączniku nr 3 do tego zarządzenia w dziale VII poz. 4 w punktach 19 i 24 doprecyzowano kolejno, że do prac przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych należy m.in. praca apretera (pkt 19) oraz pracza (pkt 24), prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych jako robotnik transportowy, pracz, apreter wymienionym w wykazie A dziale VII poz. 4 i 17 pkt 51, 9 i 4 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. Odwołujący stanął na stanowisku, iż na dzień 31 grudnia 1998 roku posiadał wymagany powyższymi uregulowaniami okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, udokumentowany okres składkowy i nieskładkowy, obecnie osiągnął wymagany niższy wiek emerytalny oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

/odwołanie – k. 2-7/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, przywołując argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji. Nadto organ rentowy wskazał, że uznał wnioskodawcy do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okres zatrudnienia w (...) Ośrodku (...) w Ł. w okresie od dnia 20 listopada 1989 roku do

dnia 31 grudnia 1992 roku oraz w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością od dnia 1 stycznia 1993 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku tj. łącznie 8 lat, 11 miesięcy i 14 dni (z wyłączeniem okresów niezdolności do pracy od dnia 3 czerwca 1994 roku do dnia 18 lipca 1994 roku, od dnia 4 września 1995 roku do dnia 15 września 1995 roku - 1 miesiąc i 28 dni). Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił natomiast do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach podnoszonego w odwołaniu okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. od dnia 25 września 1973 roku do dnia 31 marca 1989 roku, albowiem świadectwo pracy z dnia 31 marca 1989 roku nie spełnia przesłanek określonych w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z dokumentu tego wynika, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia od dnia 25 września 1973 roku do dnia 31 marca 1989 roku był zatrudniony na stanowisku „prac”. Natomiast z wpisów do legitymacji ubezpieczeniowej wynika, iż w okresie od dnia 25 września 1973 roku do dnia 15 lutego 1975 roku oraz od dnia 5 stycznia 1976 roku do dnia 31 marca 1989 roku był zatrudniony w powyższym zakładzie na stanowisku robotnika transportu wewnętrznego. W okresie od dnia 16 lutego 1975 roku do dnia 4 stycznia 1976 roku skarżący odbywał natomiast zasadniczą służbę wojskową.

/odpowiedź na odwołanie – k. 9-9 odwrót/

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy: 00:58:29 – płyta CD k. 27/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. W. (2) urodził się w dniu (...), wniosek o emeryturę złożył w dniu 8 czerwca 2015 roku. Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne, a nadto wniosek – k. 1-8 akt ZUS/

M. W. (2) w okresie od dnia 24 września 1973 roku do dnia 31 marca 1989 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie o pracę z dnia 24 września 1973 roku zawartej na siedmiodniowy okres próbny, a po jego upływie na czas nieograniczony wskazano, iż wnioskodawcy powierzono stanowisko robotnika transportu wewnętrznego na wydziale wykańczalnio-farbiarskim. Stanowisko robotnika transportu wewnętrznego zostało również wskazane w karcie obiegowej zmian w stosunku pracy – przyjęcia – z dnia 21 września 1973 roku, karcie obiegowej zmian w stosunku pracy – zwolnienia – celem odbycia służby wojskowej z dnia 13 lutego 1975 roku.

/świadectwo pracy z dn. 31.03.1989 r., umowa o pracę z dn. 24.09.1973 r., karta obiegowa zmian w stosunku pracy z dn. 21.09.1973 r., karta obiegowa zmian w stosunku pracy z dn. 13.02.1975 r. – akta osobowe w kopercie k. 17/

Zakłady (...) w Ł. zajmowały się produkcją tkanin. W zakładzie funkcjonowały mieszczące się w osobnych budynkach wydziały tkalni, przędzalni, wykańczalno-farbiarski.

/zeznania wnioskodawcy: 00:01:55 w zw. z 00:56:22 – płyta CD k. 27/

W okresie zatrudnienia na stanowisku robotnika transportu wewnętrznego do obowiązków wnioskodawcy należało dowożenie materiałów, z postrzygalni, gdzie następowało strzyżenie materiałów do prasy albo do dekatyzacji tkaniny. Wożenie materiałów odbywało się w ramach wydziału wykańczalni, w drewnianych wózkach na kółkach, każda partia mogła ważyć około 300 kg. Na każdej zmianie pracowało dwóch robotników transportu wewnętrznego.

/zeznania wnioskodawcy: 00:01:55 w zw. z 00:56:22 – płyta CD k. 27/

Z dniem 16 lutego 1975 roku M. W. (2) został zwolniony z pracy celem odbycia służby wojskowej.

/karta obiegowa zmian w stosunku pracy z dn. 13.02.1975 r. – akta osobowe w kopercie k. 17/

W okresie od dnia 17 lutego 1975 roku do dnia 17 grudnia 1975 roku M. W. (2) odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/książeczka wojskowa – koperta k. 15/

Wnioskodawca po zakończeniu służby wojskowej został ponownie przyjęty do pracy w Zakładach (...) w Ł. na podstawie umowy

o pracę z dnia 5 stycznia 1976 roku zawartej na czas nieokreślony i powierzano mu stanowisko robotnika transportu wewnętrznego. Stanowisko to zostało również wskazane

w karcie obiegowej zmian w stosunku pracy – przyjęcia – po odbytej służbie wojskowej z dnia 2 stycznia 1976 roku oraz po powrocie z wojska.

/karta obiegowa zmian w stosunku pracy z dn. 2.01.1976 r., umowa o pracę z dn. 5.01.1976 r. – akta osobowe w kopercie k. 17/

Z dniem 1 maja 1976 roku M. W. (1) powierzono obowiązki pracownika składarki na wydziale wykańczalnio-farbiarskim.

/angaż z dn. 5.04.1976 r. – akta osobowe w kopercie k. 17/

W ramach zatrudnienia na stanowisku pracownika składarki wnioskodawca nadal pracował na tym samym wydziale - wykańczalni. Do jego obowiązków należało maszynowe złożenie tkaniny - gotowego wyrobu. Maszyna nawijała tkaninę na dyktę, nawiniętą tkaninę odkładało się na wózek wagowy, który ją ważył. Na każdej zmianie pracowało dwóch pracowników składarki.

/zeznania wnioskodawcy: 00:01:55 w zw. z 00:56:22 – płyta CD k. 27/

Następnie z dniem 20 października 1976 roku wnioskodawcy powierzono obowiązki robotnika pralni na oddziale wykańczalnio-farbiarskim. W kolejnych angażach z dnia

17 listopada 1980 roku, z dnia 2 września 1982 roku, z dnia 1 kwietnia 1986 roku oraz z dnia 6 listopada 1988 roku jako stanowisko zajmowane przez M. W. (2) wymieniono stanowisko pracza.

/angaż z dn. 19.10.1976 r., przeniesienie robotnika z dn. 21.10.1976 r., angaż z dn. 17.11.1980 r., angaż z dn. 2.09.1982 r., angaż z dn. 1.04.1986 r., angaż z dn. 6.11.1988 r., – akta osobowe w kopercie k. 17/

Od dnia 20 października 1976 roku wnioskodawca pracował na stanowisku pracza. Pralnia znajdowała się na parterze budynku wykańczalni, zwożone do niej były surowe tkaniny z tkalni. Do obowiązków wnioskodawcy należała obsługa maszyn pralniczych - szerokościowych zwojowych. Na pralni znajdowały się 3 maszyny, obsługiwane na każdej zmianie przez dwie osoby. Tkaniny były wkładane do maszyny i prane, a następnie mokrą tkaninę wyciągano i przewożono do suszarni, gdzie były suszone.

/zeznania świadka M. B.: 00:25:58, 00:32:40 – płyta CD k. 27, zeznania świadka S. R.: 00:34:00 – płyta CD k. 27, zeznania świadka L. T.: 00:42:26 – płyta CD k. 27, zeznania świadka Z. W.: 00:48:00 – płyta CD k. 27, zeznania wnioskodawcy: 00:01:55 w zw. z 00:56:22 – płyta CD k. 27/

Pralnia była tzw. oddziałem mokrym, należały do niej także folusze i suszarnia. P. używali ubrań roboczych i specjalnych butów - kaloszy. Na oddziale unosił się zapach mydeł używanych do prania.

/zeznania świadka M. B.: 00:25:58 – płyta CD k. 27, zeznania świadka Z. W.: 00:48:00 – płyta CD k. 27/

W zakładzie pracy obowiązywał system trzyzmianowy, a późniejszym okresie dwuzmianowy. Wnioskodawca w spornych okresach wykonywał pracę robotnika transportu, pracownika składarki oraz pracza stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy tj. po 8 godzin dziennie. Sporadycznie zdarzało się, że wnioskodawca zastępował nieobecnego pracownika

w ramach wydziału wykańczalni np. wykonując prace na suszarkach lub foluszach.

/zeznania świadka M. B.: 00:25:58, 00:32:40 – płyta CD k. 27, zeznania świadka S. R.: 00:34:00 – płyta CD k. 27, zeznania świadka L. T.: 00:42:26, 00:47:36 – płyta CD k. 27, zeznania świadka Z. W.: 00:48:00 – płyta CD k. 27, zeznania wnioskodawcy: 00:01:55 w zw. z 00:56:22, 00:57:11 – płyta CD k. 27/

Pracownicy wydziału wykańczalni otrzymywali dodatek za pracę w szczególnych warunkach i mleko do picia.

/zeznania świadka M. B.: 00:25:58, 00:32:40 – płyta CD k. 27, zeznania świadka Z. W.: 00:48:00 – płyta CD k. 27, zeznania wnioskodawcy: 00:01:55 w zw. z 00:56:22, 00:57:11 – płyta CD k. 27/

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z dnia 31 marca 1989 roku wskazał, że M. W. (2) był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 24 września 1973 roku do dnia 31 marca 1989 roku na stanowisku pracza.

/świadectwo pracy z dn. 31.03.1989 r. –akta osobowe w kopercie k. 17/

Pracownicy wydziału wykańczalni Zakładów (...) w Ł., zatrudnieni do końca istnienia zakładów otrzymali od pracodawcy świadectwa pracy w szczególnych warunkach i uzyskali prawo do emerytury przyznanej w obniżonym wieku.

/zeznania świadka M. B.: 00:25:58, 00:32:40 – płyta CD k. 27, zeznania świadka S. R.: 00:34:00 – płyta CD k. 27/

Wnioskodawca udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, 1 miesiąca i 25 dni, w tym 24 lata, 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 28 dni okresów nieskładkowych.

/bezsporne, a nadto decyzja - k. 25 plik I akt ZUS/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w (...) Ośrodku (...) w Ł. w okresie od dnia 20 listopada 1989 roku do dnia 31 grudnia 1992 roku oraz w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością od dnia 1 stycznia 1993 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, łącznie 8 lat, 11 miesięcy i 14 dni (z wyłączeniem okresów niezdolności do pracy od dnia 3 czerwca 1994 roku do dnia 18 lipca 1994 roku, od dnia 4 września 1995 roku do dnia 15 września 1995 roku - 1 miesiąc i 28 dni).

/bezsporne, a nadto decyzja - k. 25 plik I akt ZUS /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych oraz przede wszystkim na podstawie zachowanej dokumentacji osobowej ze spornego okresu pracy wnioskodawcy, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań odwołującego, a także na podstawie zeznań świadków M. B., S. R., L. T. oraz Z. W. pracujących ze skarżącym w spornym okresie zatrudnienia na tym samym wydziale, a zatem posiadających wiedzę odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy, wymiaru czasu pracy, rodzaju wykonywanych przez niego czynności. Zgromadzone dokumenty, zeznania wnioskodawcy oraz zeznania świadków nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności.

W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy dają dostateczną podstawę do przyjęcia, iż w okresach od dnia 24 września 1973 roku do dnia 15 lutego 1975 roku oraz od dnia 5 stycznia 1976 roku do dnia 30 kwietnia 1976 roku wnioskodawca pracował jako robotnik transportu wewnętrznego, a w okresie od dnia 1 maja 1976 roku do dnia 19 października 1976 roku pracował jako pracownik składarki w wydziale

wykańczalni. Zeznania wnioskodawcy nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności oraz znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji osobowej z tego okresu.

Ponadto zeznania świadków M. B., S. R., L. T. oraz Z. W. oraz odwołującego pozwalają na ustalenie, iż w okresie o dnia 20 października 1976 roku do dnia 31 marca 1989 roku M. W. (2) pracował jako praczn w wydziale wykańczalni oraz że pracę tę w spornym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zeznania wnioskodawcy oraz wskazanych wyżej świadków, co do charakteru świadczonej przez M. W. (2) w tym okresie pracy, są spójne, logiczne oraz wiarygodne i również znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji osobowej z tego okresu.

Przesłuchani świadkowie nie pamiętali co prawda okresów zatrudnienia skarżącego na stanowiskach robotnika transportu wewnętrznego oraz pracownika składarki, jednakże z uwagi na upływ czasu oraz krótkotrwałość zatrudnienia wnioskodawcy na wymienionych stanowiskach jest to zrozumiałe.

Sąd Okręgowy ocenił i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...)
i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, dlatego skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku – wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu 7 lipca 2015 roku, wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 roku okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca w spornych okresach zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. od dnia 24 września 1973 roku do dnia 15 lutego 1975 roku oraz od dnia 5 stycznia 1976 roku do dnia 31 marca 1989 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,

pracę przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowiskach robotnika transportu wewnętrznego, pracownika składarki oraz pracza.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione są w Dziale VII poz. 4 jako prace w szczególnych warunkach.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku nr 1 do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r., nr 4, poz. 7). W wykazie A, dziale VII (w przemyśle lekkim) pod pozycją 1 (prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych) wśród stanowisk, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych w pkt 24 wymieniono pracza, natomiast w pkt 50 wymieniono robotnika transportu wewnętrznego.

Przyczyną nieuwzględnienia przez organ rentowy tych okresów do stażu pracy w warunkach szczególnych było nie przedłożenie przez M. W. (2) świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Podkreślić należy, iż istotnym jest, jakie prace faktycznie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia.

Z zeznań wnioskodawcy oraz dokumentacji osobowej wynika, że w pierwszym okresie zatrudnienia M. W. (2) w Zakładach (...) im.

N. B. w Ł., a także po zakończeniu służby wojskowej tj. od dnia 24 września 1973 roku do dnia 15 lutego 1975 roku oraz od dnia 5 stycznia 1976 roku do dnia 30 kwietnia 1976 roku powierzono mu obowiązki robotnika transportu wewnętrznego. Do obowiązków skarżącego należało wożenie materiałów w ramach wydziału wykańczalni, w drewnianych wózkach na kółkach, a każda wożona partia mogła ważyć około 300 kg. Wnioskodawca wskazał, że na każdej zmianie pracowało dwóch robotników transportu wewnętrznego. Wymienione wyżej prace były przez niego wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest stanowiły podstawowe, zasadnicze zajęcie wnioskodawcy przed i po odbyciu służby wojskowej.

Ponadto z zeznań wnioskodawcy oraz dokumentacji osobowej wynika, że w okresie od dnia 1 maja 1976 roku do dnia 19 października 1976 roku powierzono mu obowiązki pracownika składarki. W okresie tym ubezpieczony zajmował się maszynowym składaniem tkanin - gotowego wyrobu. Maszyna nawijała tkaninę na dyktę, nawiniętą tkaninę odkładało się na wózek wagowy, który ją ważył. Wnioskodawca wskazał, że na każdej zmianie pracowało dwóch operatorów maszyn składających.

Natomiast z zeznań świadków zatrudnionych w Zakładach (...) im.

N. B. w Ł., w przypadku świadka M. B. w latach 1968 -1998 na stanowisku dekatyzatora tkanin w wydziale wykańczalni, w przypadku świadka S. R. w latach 1968 -1998 na stanowisku gotowacza środków piorących i zagęstników na wydziale wykańczalni, w odniesieniu do świadka L. T. w latach 1956-1994 na stanowisku pracza w wydziale wykańczalni oraz w przypadku Z. W. w latach 1976-1979 jako dekatyzator tkanin w wydziale wykańczalni oraz dokumentacji osobowej wynika, iż od dnia 20 października 1976 roku wnioskodawcy powierzono stanowisko pracza w wydziale wykańczalni, w pralni tj. na tzw. oddziale mokrym. Do obowiązków wnioskodawcy w spornym okresie należała obsługa maszyn pralniczych - szerokościowych zwojowych. Na pralni znajdowały się 3 maszyny, obsługiwane na każdej zmianie przez dwie osoby. Tkaniny były wkładane do maszyny i prane, a następnie mokrą tkaninę wyciągano i przewożono do suszarni, gdzie były suszone. Z zeznań przesłuchanych osób wynika,

iż pralnia była tzw. oddziałem mokrym, należały do niej także folusze i suszarnia. P. używali ubrań roboczych i specjalnych butów - kaloszy. Na oddziale unosił się zapach mydeł używanych do prania.

Ponadto na podstawie zeznań wspomnianych świadków i wnioskodawcy ustalono, iż w Zakładach (...) w Ł. obowiązywał system trzymianowy, a późniejszym okresie dwuzmianowy. Wnioskodawca w spornych okresach wykonywał pracę robotnika transportu, pracownika składarki oraz pracza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tj. po 8 godzin dziennie. Sporadycznie jedynie zdarzało się, że wnioskodawca zastępował nieobecnego pracownika, jednakże odbywało się to w ramach w ramach wydziału wykańczalni np. na suszarki lub folusze. Pracownicy wydziału wykańczalni otrzymywali dodatek za pracę w szczególnych warunkach i mleko do picia.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż ubezpieczony wykazał, iż stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy świadczył pracę w okresach nieuznanych przez organ rentowy tj. od dnia 24 września 1973 roku do dnia

15 lutego 1975 roku, od dnia 5 stycznia 1976 roku do dnia 30 kwietnia 1976 roku, od dnia

1 maja 1976 roku do dnia 19 października 1976 roku oraz od dnia 20 października 1976 roku do dnia 31 marca 1989 roku - wymienioną w Dziale VII poz. 4 cytowanego wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, co łącznie z okresem uwzględnionym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych daje ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych – na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Ponadto Sąd analizując okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) w Ł. uznał, że istnieją podstawy do zaliczenia, jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej.

M. W. (2) w spornym okresie zatrudnienia został powołany do odbycia służby wojskowej i z dniem 16 lutego 1975 roku został zwolniony celem zrealizowania tego obowiązku. Służbę wojskową wnioskodawca odbywał w okresie od dnia 17 lutego 1975 roku do dnia 17 grudnia 1975 roku i powrócił do tego samego zakładu pracy na wcześniej zajmowane stanowisko robotnika transportu wewnętrznego z dniem 5 stycznia 1976 roku, co wprost wynika z dokumentacji zawartej w aktach osobowych i z zeznań skarżącego.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/ M.P.Pr. (...)).

Zasadniczo przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej uznaje się za zawieszenie realizacji nadal trwającego stosunku pracy z tego względu, że w okresie odbywania tej służby nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy, ponieważ pracownik doznaje przeszkód w świadczeniu pracy z powodu odbywania zasadniczej służby wojskowej, co prowadzi do zawieszenia świadczeń pracodawcy, które na ogół są ekwiwalentami za pracę wykonaną.

Równocześnie trzeba podkreślić, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w w/w wyroku, że obowiązkiem obywatela polskiego jest obrona ojczyzny, a zakres obowiązku służby wojskowej określa ustawa (art. 85 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Ponadto konstytucyjna zasada demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2), zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji), wymuszają na gruncie Konstytucji, będącej najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 Konstytucji RP), ustanawianie takich regulacji ustawowych lub dokonywanie wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wykluczają jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojczyzny. W konsekwencji na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne są zawsze okresami składkowymi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach), bez potrzeby wypełnienia jakichkolwiek dalszych warunków, a w szczególności bez względu

na to, czy okresy odbytej służby były poprzedzone stosunkiem pracy lub innym stosunkiem prawnym kreującym tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Oznacza to, że okres czynnej służby wojskowej jest składkowym okresem ubezpieczenia dla każdego ubezpieczonego, który odbył taką służbę.

Zgodnie z art. 124 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 30 stycznia 1959 roku o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do czynnej służby wojskowej, obowiązany był go zatrudnić na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej zgłosił swój powrót do pracy. Dopiero niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych (ust. 2).

Zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 125 tej ustawy, pracownikowi, który zgłosił się do pracy w terminie określonym w art. 124 ust. 1 zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 124 i 125 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 roku o powszechnym obowiązku wojskowym, w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach). Jak wskazał Sąd Najwyższy taką językową wykładnię zdecydowanie wzmacniają powołanie wyżej dyrektywy (zasady) konstytucyjne uzasadniające i usprawiedliwiające traktowanie okresu zasadniczej służby wojskowej przypadającego w okresie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia jako składkowego okresu pracy w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych.

Ponadto, zdaniem Sądu Najwyższego, za przyjętą wykładnią przemawiają także regulacje szczególne dotyczące przesłanek nabycia prawa do szczególnych rodzajów emerytur: górniczej (art. 34, 35 i 38 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) lub emerytury kolejowej (art. 40, 41 i 45 tej ustawy) przez pracowników urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku, zważywszy że powołane unormowanie *expressis verbis* okresy służby wojskowej uznają za okresy zaliczane do okresów rodzajów zatrudnienia wykonywanego w szczególnych warunkach (pracy górniczej lub zatrudnienia na kolei), wymaganych do nabycia emerytury w niższym od powszechnego wieku emerytalnym.

Należy dodać, że w okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej obowiązywały: dekret z dnia 25 czerwca 1954 roku o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958r., Nr 23 poz. 97, ze zm.), ustawa z dnia 23 stycznia 1968 roku o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6, ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 roku w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176, ze zm.), stanowiące akt wykonawczy do wyżej wskazanego dekretu z dnia 25 czerwca 1954 roku, które zachowało moc na podstawie art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 roku o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 roku okresy wymienione w art. 8 dekretu zalicza się do wymaganych okresów zatrudnienia tak jak zatrudnienie w II kategorii, z wyjątkiem tych okresów służby wojskowej, które w myśl obowiązujących przepisów podlegają zaliczeniu do I kategorii zatrudnienia. Jeżeli jednak pracownik bezpośrednio przed okresami wymienionymi w art. 8 dekretu wykonywał zatrudnienie w I kategorii, okresy te zalicza się tak jak zatrudnienie w I kategorii zatrudnienia. W świetle art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Dz. U. z 2004r., Nr 241, poz. 2416, ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był

zatrudniony przed powołaniem do służby. Wydane na podstawie art. 108 ust. 4 powyższej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318, ze zm.) regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu za służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. W myśl § 5 ust. 1 tego rozporządzenia żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z przepisów tych wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby. Jeżeli było to zatrudnienie wymienione w art. 11 ust. 2 pkt 1-6 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, to również okres służby wojskowej uważany był za takie samo zatrudnienie, a żołnierz był traktowany jak pracownik wykonujący pracę wymienioną w powołanym przepisie. Stąd też Rada Ministrów upoważniona była do zajęcia stanowiska odnośnie odbytej zasadniczej służby wojskowej i odpowiedniego jej zakwalifikowania do zatrudnienia w pierwszej kategorii w rozumieniu art. 11 ust. 2. W konsekwencji § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 roku nadal mieścił się w zakresie ustawowego upoważnienia.

Praca wnioskodawcy – przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej i po jej zakończeniu – stanowiła pracę zaliczoną do pierwszej kategorii zatrudnienia według załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 roku w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia. W myśl § 5 zdanie drugie tego rozporządzenia, jeżeli pracownik bezpośrednio przed okresami wymienionymi w art. 8 dekretu wykonywał zatrudnienie w I kategorii, okresy te zalicza się tak jak zatrudnienie w I kategorii zatrudnienia. Jednym z okresów wymienionych w art. 8 ust. 1 dekretu z dnia

25 czerwca 1954 roku była służba w Wojsku Polskim po dniu 1 listopada 1918 roku (pkt 4). Zatem stosownie do tych przepisów, okres zasadniczej służby wojskowej wnioskodawcy zaliczał się do pracy w pierwszej kategorii zatrudnienia. W dniu 1 stycznia 1980 roku weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 roku w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 13, poz. 86, ze zm.), a jego § 9 stanowił, że pracownicy, którzy z tytułu zaliczenia ich pracy do pierwszej kategorii zatrudnienia nabyli uprawnienia na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, zachowują te uprawnienia. Kolejne rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.) zasadę tę powtórzyło w § 19 ust. 2, zgodnie z którym prace dotychczas zaliczone do I kategorii zatrudnienia w rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 roku w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1979r., Nr 13, poz. 86 i z 1981r., Nr 32, poz. 186) uważa się prace wykonywane w szczególnych warunkach, o których mowa w § 4. Podstawę prawną dochodzonej emerytury stanowi art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Art. 32 ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku (III ZP 30/01, OSNAPiUS 2002, nr 10, poz. 243) Sąd Najwyższy przyjął, że za przepisy dotychczasowe należy uważać przepisy powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, ze zm.). Ustawa ta utraciła moc z dniem 1 stycznia 1999 roku tj. od dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która z kolei nie zawiera analogicznego upoważnienia. Tym samym przepis art. 194 ustawy o FUS stanowiący, że do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustaw dotychczasowych, nie jest podstawą prawną zachowania mocy obowiązującej powołanego rozporządzenia. Zawarte zaś w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, może odnosić się tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachował również moc przepis § 19 ust. 2 rozporządzenia.

Przedstawiona powyżej wykładnia, o ocenie Sądu, nie nasuwa wątpliwości, że okres odbytej zasadniczej służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach, który po zakończeniu służby zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo, jak wykonywanie takiej pracy. Skoro zatem okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Stanowisko takie znalazło potwierdzenie w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku w sprawie II UZP 6/13, zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Biul. SN 2013/10/24, M.P.Pr. (...) -101, zob. też. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13, LEX nr 1408683/.

Ostatecznie wskazać należy, że w ocenie Sądu nie ma znaczenia okoliczność, iż Sąd Najwyższy w w/w uchwale odnosił się do stanu prawnego obowiązującego do dnia

31 grudnia 1974 roku tj. do dnia wejścia w życie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ regulacje mające znaczenie dla oceny zasadności zaliczania okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie związanych z nim uprawnień uległy zmianie dopiero od chwili wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z 4 maja 1979 roku w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U nr 13, poz. 86 ze zm.) tj. od dnia 1 stycznia 1980 roku.

Podkreślić należy, że wnioskodawca został powołany do zasadniczej służby wojskowej w czasie trwania zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. i po zakończeniu (w dniu 17 grudnia 1975 roku) służby wojskowej podjął pracę w dniu 5 stycznia 1976 roku na uprzednio zajmowanym stanowisku robotnika transportu wewnętrznego, a zatem został zachowany wymagany 30 dniowy termin zgłoszenia powrotu do pracy po odbyciu służby. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, należy zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych okres, w jakim skarżący odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Reasumując Sąd przyjął, iż wnioskodawca posiada okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat oraz spełnia pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 8 czerwca 2015 roku, wiek 60 lat uzyskał w dniu 7 lipca 2015 roku, a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 7 lipca 2015 tj. od osiągnięcia wieku 60 lat.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi.

21.03.2016r.